

какъ се обичахме, какъ живѣхме помежду си, а днесъ не остана нищо отъ тази любовъ. Ще ви приведа единъ примѣръ за нѣкой си дѣдо Стоянъ отъ с. Голѣма Могила, който често се хвалилъ за своето голѣмо юначество въ младинитѣ си. Когато станалъ на 90 години, той взелъ тоягата си, дошълъ до единъ голѣмъ трапъ и си казалъ: Едно време, когато бѣхъ младъ, лесно прескачахъ и най-голѣмитѣ трапове. Чакай да се опитамъ, мога ли и сега да прескоча този трапъ? Затичва се, и хопъ въ трапа! Като се видѣлъ въ това положение, той си казалъ: Чудно нѣщо, на млади години не бѣше така! Като остарѣе, човѣкъ става за посмѣшище на хората. Като излѣзълъ отъ трапа, поогледалъ се наоколо, да види, нѣма ли нѣкой да го слуша, и си казалъ: Каквото бѣше на младини, това е и на старини. — Така е. Силниятъ човѣкъ не може да стане слабъ. И слабиятъ човѣкъ не може да стане силенъ. Самъ по себе си, слабиятъ човѣкъ е слабъ. Слабъ е онзи човѣкъ, въ когото човѣшкото е силно; силенъ е онзи човѣкъ, въ когото Божественото е силно.

Оттукъ можемъ да извадимъ заключението: ако вашата любовъ е човѣшка, тя е слаба; ако любовта ви е Божествена, тя е силна и непреривна. Божествената любовъ, и на младини, и на старини е една и сѣща. Човѣшката любовъ на младини е гореща, на старини — студена. Божествената любовъ — обратно: въ началото е